

Respect pentru oameni și cărți

WILLIAM
STEIG

Insula
lui Abel

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din engleză
de Laura Albulescu

ARTHUR

Într-un început de august al anului de grație 1907, în primul an al căsniciei lor, Abel și Amanda au plecat la un picnic în pădurea din jurul orașului în care locuiau. Cerul era destul de acoperit de nori, dar lui Abel nici nu i-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla ceva atât de nesăbuit cum ar fi să plouă fix când el și adorabila lui soție aveau chef de o ieșire în natură.

Au savurat un prânz agreabil în mijlocul pădurii umbroase, răsfățându-se cu sendvișuri minusculle umplute cu brânzică și frunze delicate de năsturel, după care au trecut la ouă de prepeliță fierte tare, cum le plăcea lor, ceapă, măslini și caviar. Au ciocnit în cinstea lor și a tuturor celorlalte lucruri câte un pahar de șampanie minunată, ținută la rece într-o frapieră plină cu gheăță. Apoi au jucat o partidă grozavă de cricchet, râzând întruna din te miri ce, continuând

să se amuze din orice chiar și după ce partida s-a încheiat, trântindu-se apoi pe un covor de mușchi să se relaxeze.

Când această veselie fără cap și fără coadă a început să-i plătisească, Amanda s-a târât sub o ferigă să citească puțin, iar Abel s-a dus să se plimbe singur prin pădure. În timp ce hălăduia printre copaci, admirând prospețimea care îl încconjura, a zărit un snop zdravăn de margarete, îngheșuite toate deasupra lui, ca niște stele gigantice, și s-a decis să rețele una dintre ele ca să-i poată dărui soției o umbrelă de soare simpatică.

Deja i se lătise un zâmbet pe față gândindu-se la glumița pe care o va face când îi va ține floarea deasupra capului. Alesese margareta perfectă și i-a tăiat cu mare atenție tulipina folosindu-se de briceagul pe care-l avea cu el, având grija să-și protejeze mâna cu batista pentru a nu se mânji de seva florii.

Cu margareta pe umăr, s-a grăbit să se întoarcă la soția lui, foarte mulțumit de sine. Vântul s-a întărit așa, dintr-o dată, și ploaia a început să cadă prin locurile în care reușea să străbată coroanele copacilor. Era din ce în ce mai greu să înainteze cu ditamai floarea.

Și-a găsit soția sub ferigă, exact acolo unde o lăsase, complet absorbită de viața care se desfășura în carte.

ful ferigii.

Amanda s-a uitat în sus la el cu niște ochi mari și nedumeriți, ca și cum o pagină din carte s-ar fi transformat inexplicabil în soțul ei. O rafală puternică de vânt i-a smuls pur și simplu floarea din mâna.

— Plouă, a constatat Amanda.

— Și încă cum! a exclamat Abel indignat, în timp ce ploaia continua să cadă și mai vârtos.

Ploua de rupea pământul, în timp ce ei încercau să-și strângă cât mai repede lucrurile împrăștiate. S-au adăpostit cât au putut sub haina lui Abel, el s-a arătat oripilat de vremea asta smintită, ea, îngrijorată, amândoi sperând că potopul se va potoli în curând. Dar nu s-a potolit. S-a înrăutățit văzând cu ochii.

Sătui să tot aștepte și să se întrebe de unde poate cădea atâta apă, s-au hotărât să plece odată de acolo. Așa că au pornit spre casă, sub adăpostul hainei, lăsând în urmă rămășițele picnicului exact cum s-a nimerit, însă au constatat că nu prea reușeau să înainteze din cauza vântului puternic. Tunete fioroase se auzeau din toate părțile și sclipiri orbitoare de fulgere brăzdau cerul îci și colo.

— Ah, dragă, a țipat Abel, trebuie neapărat să ne adăpostim undeva! Oriunde, nu mai contează!

Au renunțat să meargă împotriva vântului și au
luat-o la goană în direcția în care bătea, cuprinși de
panică.

Agățați unul de celălalt, au tot alergat – sau, mai degrabă, au fost purtați de vânt – prin pădure până când au ajuns, tărâti așa, în dreptul unei stânci imense, sclipind fantomatic sub ploaia puternică. Cu acest obstacol în față, vântul nu mai avea unde să-i împingă.

Adăpostul pe care-l tot căutau disperați se întâmpla să fie chiar lângă ei.

— Aici, aici! au auzit niște voci strigându-le.

Abel și Amanda și-au ridicat privirile și, nu foarte sus deasupra lor, au apucat să vadă intrarea într-o peșteră unde niște chestii blănoase se îngrămădiseră, ițindu-și fețele. S-au cocoțat cum au putut până la intrarea în peșteră, ușurați că au scăpat cu viață și răsuflând din greu.

Peștera era plină ochi cu tot felul de animăluțe gălăgioase care avuseseră norocul să dea peste acest bârlog ocrotitor. Din toată mulțimea aia pestriță, Abel și Amanda au recunoscut doar câțiva șoareci și o familie de broaște pe care o cunoscuseră cândva la un carnaval; toți ceilalți erau necunoscuți. O nevăstuică se retrăsese de una singură într-un colț și nu mai prididea cu rugăciunile pe care le repeta întruna.

Toată această adunare veselă i-a primit cu brațele deschise pe Abel și Amanda și s-au felicitat reciproc că au scăpat cu viață. Furtuna s-a dezlănțuit ca și cum și-ar fi pierdut complet mințile. Uzi leoarcă, micii ocupanți ai peșterii s-au înghesuit unii într-alții, adunându-se la intrarea arcuită ca și cum ar fi fost niște actori care și-au spus replicile și acum puteau urmări restul spectacolului de pe margine. Furtuna s-a transformat între timp într-un uragan șuierător

în toată regula. Copaci gigantici au fost îndoiați de rafale dezlănțuite și furioase de vânt, crengile s-au rupt, tunetele bubuiau din toate părțile, iar cerul aburind și întunecat era electrocutat de zigzagurile demente ale fulgerelor.

Abel și Amanda erau în primele rânduri, hipnotizați de-a dreptul de drama înfricoșătoare din fața lor. Amanda a făcut însă gestul necugetat de a-și întinde gâtul să vadă mai bine cum se răstoarnă un stejar, când o pală de vânt i-a smuls eșarfa de voal pe care-o purta și țesătura aceasta diafană a fost târâtă de curenții de aer, plutind ca o fantomă. Abel a scos atunci un icnet de groază, ca și cum însăși Amanda ar fi fost smulsă brutal de lângă el.

S-a repezit afară după eșarfă, fără să stea prea mult pe gânduri. Degeaba a încercat Amanda să-l opreasă.

— Abelard! a strigat ea.

Întotdeauna apela la numele lui întreg când i se părea că se comportă prostește. Însă Abel, fără să bagă de seamă, se lăsase deja să alunece de pe stâncă, ducându-se la vale.

A reușit să smulgă eșarfa din rugul în care se prinsește, dar, când a vrut să se cațăre înapoi în peșteră cu trofeul, vântul s-a învârtoșat atât de tare, încât l-a ridicat pur și simplu în aer și l-a răsucit și l-a învârtit

